
Samotář

...

Detektiv sejmul Johnu Miltonovi železná západka ze zápěstí a ten si promnul kůži v místech, kde ji měl otačenou od železných náramků. Policista odložil pouta na odřenou stolní desku, obešel stůl, odtáhl židli a posadil se.

„Sedněte si,“ zavelel.

Milton to udělal. Detektiv byl mladý. Nemohlo to být moc dlouho, co ho vyřadili z akademie. Mladý, svěží a dychtivý udělat si ve sboru jméno. Měl tu smůlu, že padl zrovna na něho.

Na stole trůnil obstarožní magnetofon. Detektiv strhl celofánový obal z mikrokazety, použitou vytáhl z přístroje a novou do něho založil. Pustil nahrávání.

Odkašlal si. „Tak tedy... Pro záznam, diktuje detektiv Dennis Bennington z policejního oddělení ve Victorii, záznamu je přítomen detektiv Robert Kenney. Osoba vyslychaná dnes odpoledne je pan John Smith. Opakuji, S-M-I-T-H. Pane, můžete mi prosím sdělit svou adresu?“

„Žádnou nemám.“

„Žádné trvalé bydliště?“

„Jsem na cestách.“

„Rozumím. Co váš přízvuk?“

„Jsem Angličan.“

„Tak dobrá. Než začneme, musíte být seznámen se svými právy. Máte právo nevypovídat. Cokoli řeknete, může být u soudu použito proti vám. Než začneme s vaším výslechem, máte právo se poradit s advokátem, který může být přítomen vašemu výslechu. Rozumíte tomu?“

„Rozumím.“

„Kdybyste si advokáta nemohl dovolit, bude vám ustanoven a nebudete povinen hradit jeho obhajobu. Rozumíte tomu?“

„Ano.“

Detektiv přikývl. „Tak je to v pořádku. Podepište to tady, prosím.“

Bennington přistrčil před Miltona pero a tiskopis, na kterém potvrdoval, že byl seznámen se svými právy. Podepsal. „Mohli bychom přikročit k věci, prosím?“

„Říkáte, že jste Angličan, ale máte americký pas.“

„To díky matce,“ odpověděl. Lhal. Pas byl padělaný, ale když se člověk potuloval po Jižní Americe, bylo dobré mít ho u sebe.

„Kdepak jste byl předtím, než jste přijel sem?“

„Přicestoval jsem rovnou ze San Franciska.“

„Jak dlouho jste se tam zdržoval?“

„Šest měsíců, plus minus.“

„A co jste tam dělal?“

„Měl jsem několik zaměstnání. Přes den jsem pracoval u firmy rozvážející zmrzlinu a v noci jsem řídil taxík.“

„Proč jste odtamtud odešel?“

„Záleží na tom?“

„Odpovězte na otázku, prosím.“

„Prostě byl čas jít zase dál.“

„A kam jste měl namířeno?“

„Neměl jsem žádný určitý cíl. Někde bych prostě zakotvil.“

„Dobře. A co jste dělal předtím?“

Milton zaváhal. Jak by asi reagovali, kdyby jim pověděl pravdu? *Větší část z posledních deseti let jsem se živil jako zabiják pracující pro britskou vládu. Zlikvidoval jsem sto třicet šest mužů a žen, a když jsem se pokusil rezignovat, můj zaměstnavatel nařídil, aby mě zavraždili, takže teď jsem na útěku. Co by si o tom tihle dva správní američtí chlupáci pomysleli? Řekli by si, že je cvok.*

„Tak různě,“ řekl raději.

„A proč jste se zastavil zrovna ve Victorii?“

„Ještě nikdy jsem nebyl v Texasu,“ řekl. „A měl jsem to po cestě.“

„Chcete nám říct, co se přihodilo u Billa?“

„Byl jste tam, detektive. Viděl jste, co se tam stalo.“

„A co kdybyste mi to popsal, jak jste to viděl vy?“ Poklepal prstem na magnetofon, který pokojně převíjel pásku v kazetě. „Do záznamu.“

Milton ukřivděně zavzdychal. „Šel jsem do baru něco sníst a podívat se na zápas na ESPN. Je to pěkný bar a je tam docela živo. Seděl jsem u pultu vedle vás. Pokoušel jste se se mnou zavést řeč o kuřecích křidélkách, která jsem jedl. Myslím, že jste říkal něco o omáčce. Jako že je dobrá. Souhlasil jsem. Chtěl jste se dál se mnou bavit, ale já jsem neměl zájem, když jste to pochopil, byl jste zticha. Věnoval jsem se zápasu a jídlu. Pak přišli do baru dva chlápci. Velcí hoši. Oba opilí a měli chuť dělat potíže. Hrnuli se ke stolu, kde seděla tři děvčata a popíjela, a začali je otravovat. Ty slečny jim říkaly, ať jdou pryč, ale oni na to nedbali. Tak jsem šel k nim a požádal jsem ty dva, aby toho nechali. Byl jsem k nim slušný, ale oni to tak asi neviděli. Jeden z nich se mě pokusil bodnout rozbitou láhví. Praštil jsem mu obličejem o stůl. Ten druhý se po mně ohnal kulečnickovým tágem. Zlomil jsem mu nos. Vy jste mě zatkli. Jak se vám to zdá, důstojníku? Odehrálo se to tak, jak říkám?“

„Setkal jste se někdy dřív s těmi dvěma muži, které jste napadl?“

„Nikdy. Vy ano?“

Bennington se trochu zavrtěl v židli.

„Taky jste je zatkli?“

Bennington se znovu rozpačitě zavrtěl. „Ne.“

„A co jsou zač?“

„Cliff Manziel a Johnny Robinson.“

Milton se zamračil. Vzpomněl si na ceduli na stěně, které si všiml, když ho včera přivezli do cely. „Manziel – tak se jmenuje zdejší šerif, ne?“

Detektiv přikývl.

„Dobře – nechte mě hádat. Cliff je jeho syn?“

Milton zavřel oči a usmál se. Pitomá smůla: ze všech ožralů, se kterými se mohl porvat, musel kápnout zrovna na tohle. Neměl tušení, že je to synek policajta. Prostě jen takový idiot v baru. Nejspíš by v tom nebyl žádný rozdíl, ale mohl to zvládnout jinak. Byla by to legrace, kdyby se nestal zrovna tenhle zádrhel.

„Máte na mě ještě nějaké otázky?“ zeptal se detektivů.

„Prozatím ne.“

„Takže co bude dál?“

„Zařídíme pro vás slyšení u soudu, kde můžete nabídnout kauci.“

„A do té doby?“

„Převzeme vás do okresní věznice. Než se nám podaří dostat vás před soudce, může to pár dní trvat.“

Milton vzdychl. Zmlátil synka místního šerifa. To prostě nevypadá dobře. Jestli se tatka rozčílí, a on se *jistě* rozčílí, bude se chtít pomstít. Jinak řečeno, nastanou potíže. Dokázal si představit, co to pro něho v nejbližší budoucnosti znamená: pár dobrých místních chlapců se s ním nechá zamknout do cely někde na konci chodby a dojde k bitce proti ohromné přesile, přičemž nějaká důrazná obrana by všechno ještě zhoršila. Prostě to bude muset skousnout a přečkat. A co pak, pokud ho tedy neodvezou do nemocnice? Soudce bude nepochybně šerifův kamarád. Porota, pokud kvůli tomu svolají porotu, se na něho bude dívat jako na přivandrovalce, který si myslí, že si může dovolit vyvolávat v místním baru rvačku se syny místní honorace. Texas je něco jako ostrov. Z takových událostí tady nejspíš dělají velké drama. Objeví se spousta různých svědků, kteří potvrdí, že ho k útoku nikdo nevyprovokoval. Mohli by ho taky odsoudit a skončil by ve věznici. Vyfašoval by pořádný trest v nějaké ponuré káznici.

Jenže takhle to pochopitelně neskončí.

Pochyboval, že vůbec dojde na slyšení o kauci. Řídící si ho tady najde, a nebude to trvat víc než dva dny. Když ho včera zadrželi, vzali mu otisky prstů a zapsali osobní údaje. Ty už se teď někam odesílají, předávají se ze serveru na server jako elektronické potřesení rukou, které někde spustí poplach. Skupina ho dokázala docela snadno lokalizovat, když byl v Ciudad Juárezu, a to je pěkná díra. Oč snazší bude najít ho v Texasu?

Možnosti? Rozhlédl se po místnosti. Byla dobře zabezpečená – mříže v oknech, dveře na dva západy, takže žádná cesta ven. Bennington a Kenney byli sice ozbrojení, ale dokázal by je zneškodnit bez větších potíží, jenže co by tím získal? Co by dělal pak? Trčel by v zamčené místnosti na policejní stanici. I kdyby se mu podařilo utéct, jak daleko by se asi dostal? Ve městě Victoria se vůbec nevyznal. Neměl žádný dopravní prostředek. Když ho vedli do výslechové místnosti, podíval se z okna. Bylo kolem deváté dopoledne, slunce už páliло a ze sežehnutého kraje sálaly vlny horka. To rozhodně není počasí, které by lákalo k dlouhé pěší túře otevřenou krajinou. Odhadl, že by měl asi tak pět minut na to, aby našel někoho, kdo ho sveze, než se místní vzpamatují a začnou ho honit. Pět minut, možná deset, kdyby mu přálo štěstí.

A co pak?

To nemělo žádný smysl. Beznadějně. Bude muset nechat jít věci svou cestou. Začal se připravovat na nevyhnutelné. Napřed zmlácení a pak, což bude

mnohem horší, něco stěží odhadnutelného, až ho konečně najde Skupina. Nucený návrat do Londýna, pokud bude mít štěstí; pokud ne, tak mu někde ve věžeňských sprchách podplacený bachař vrazí kudlu do srdce.

Ale brzy mělo vyjít najevo, že v tomto ohledu nebyl jeho odhad správný. Mýlil se ve všech svých trudných úvahách. Ukázalo se, že se pletl ve spoustě věcí, a ještě toho dne měl prožít netušený zvrát.